

Други дни дѣдо Мишо винаги обѣдваше въ кръчмата си. Но тоя день бѣше голѣмъ празникъ. На дѣда Миша бѣха изнесли да яде подъ черештата срѣдъ двора.

Старецътъ се бѣ изпотилъ отъ ядене. Изтриваше съ кърпа потята отъ врата си, гладѣше широкитѣ си мустаци и леко се прокашляше.

Пжтната врата леко и предпазливо скръчна, и тихо като че ли дебнешкомъ влѣзоха тримата косачи Ганчо, Стойчо и Пройчо, които отъ двадесетъ години косѣха на изполица ливадата му. Слабиятъ лѣтенъ вѣтрецъ едва надуваше свиленикитѣ имъ ржави, и тѣ стжпяха нѣкакси като че ли по-горди отъ това, че сж въ нови, чисти ризи.

— Добъръ ти день, бай Мишо!
— обади се Стойчо.

— Добре сте ми дошли! — пропъшка дѣдо Мишо.

— Докосихме снощи ливадата,
— добави Пройчо.

— Да сте ми живи и здрави! — допъшка дѣдо Мишо.

— Да видимъ само кога ще дѣлимъ сѣното, — намѣси се Ганчо.

— Добъръ е Господъ и за тая работа, — отдѣхна си дѣдо Мишо и наду бузи отъ жега.

— То дѣлбата лесно ще стане, както всѣка година, ами да видимъ по-голѣмата работа, — намѣси се Стойчо.

— Пакъ ли за ливадата? — подмигна лениво дѣдо Мишо.

— За ливадата, за ливадата, — обади се Ганчо и Стойчо.

— Я иди вдигни онова корито... свинята дето се е наяла, тамъ го е и обърнала, — понамръщи се дѣдо Мишо и посочи на Ганча едно обърнато и поизядено по краищата корито.

— Та така, бай Мишо, — на-